



תת"ע 11553/02/17 - מדינת ישראל נגד בר-אל דוד

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 11553-02-17 מדינת ישראל נ' בר-אל דוד
לפני כבוד השופטת שרית קריספין

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אקסול

המאשימה

נגד

בר-אל דוד
ע"י ב"כ עו"ד ערד

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם נרשמה, ביום 24.2.17, הזמנה לדין וכתב אישום, בגין נהיגה במהירות של 177 קמ"ש, בדרכ מהירה, בה הוצב תמרור 426, המורה כי המהירות המותרת הנה 90 קמ"ש (להלן - הדו"ח), עבירה על תקנה 54(א) לתקנות התעבורה.

הנאשם, כפר באישום המיוחס לו, לרבות באמינות ותקינות המכשיר.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העיד רס"מ אושרי תורג'מן, מפעיל מכשיר מד מהירות לייזר מדגם UltraLyte (להלן - ממל"ז) ועורך הדו"ח והוגשו הדו"ח, שסומן ת/1 וסקיצה שערך העד באולם בית המשפט, שסומנה ת/2.

כמו כן, הוגשו מזכר שערך שוטר נוסף, שסומן ת/3, מסמכי מעבדה לעניין כיול ותעודת עובד ציבור בהקשר לבדיקה תקופתית, שסומנו ת/4 וכרטיס מכשיר מעודכן, שסומן ת/5.

ע"פ גרסת המאשימה, ביום 24.2.17, בסמוך לשעה 01:34, נהג הנאשם ברכב בכביש 20, בנתיב השלישי מימין לכיוון דרום ובהגיעו בסמוך לק"מ 21.5, מחלף קק"ל, נמדד רכבו, על ידי עד התביעה, באמצעות מכשיר ממל"ז מספר 029441UX וממרחק של 191.3 מטרים, כאשר הוא נוסע במהירות של 177 קמ"ש (לאחר הפחתה של 5 קמ"ש), העולה על המהירות המותרת במקום, שהנה 90 קמ"ש.



העד החל בנסיעה אחרי רכב הנאשם, תוך הדלקת האורות המהבהבים של הניידת, הבחין כי הנאשם בולם ומאט ובהגיעם בסמוך למחלף רוקח, כרז לו לעצור את הרכב והנאשם עצר.

העד הראה לנאשם את מכשיר הממל"ז ובו נתוני המדידה ורשם מפיו את הדברים הבאים: **"הגעתי מקיסריה. מותר פה 110. לא יכול להיות שנסעתי במהירות כזאת, הרגשתי שאני נוסע במהירות גבוהה אבל אין מצב במהירות הזאת".**

על פי ת/1, הרי שעובר לאכיפה ומדידת רכב הנאשם, ביצע העד את הבדיקות הנדרשות להוכחת תקינותו של מכשיר הממל"ז - בדיקה עצמית, בדיקת תצוגה, בדיקת תיאום כוונות ובדיקת מרחק קבוע וקבע כי הן היו תקינות בנוסף, מילא העד אחרי הדרישות לצורך אמינות ההפעלה.

העד הציג תעודת מפעיל מוסמך, כמפורט בעמוד 4 לפרוטוקול, שורה 5.

המכשיר שבנדון, נבדק במעבדה המשטרתית ביום 18.9.16 ונמצא תקין, כמפורט ב-ת/4 עד ת/5.

העד נחקר והשיב כי הניידת עמדה על השול, מתחת למחלף, כשהיא נסתרת מעין, שרטט סקיצה של המקום ואישר גם את הסקיצה ששרטט הסנגור, שהוגשה מטעם ההגנה וסומנה נ/1.

העד נחקר והשיב כי השוטר ווג'די חסן, ישב לצדו בניידת ושימש לו כמאבטח.

העד נשאל מדוע לא שימש ווג'די כאתר ועצר את רכב הנאשם והשיב כי בכביש מהיר, יש לנסוע אחרי הרכב הנמדד, על מנת לעצור אותו.

העד נשאל ואישר, כי כיוון את הממל"ז למרכז הרכב, אזור הפנסים וכן, מסר כי שדה הראיה שלו לכיוון רכב הנאשם, היה נקי, מעל 300 מטרים.

העד אישר כי את פרטי הרכב, רשם רק לאחר שהרכב נעצר.

העד נחקר והשיב כי מיד לאחר שהדליק את האורות המהבהבים של הניידת, בלם הנאשם, לראשונה, את הרכב.

העד נשאל אם נכון כי במרחק של 120-130 מטרים ממקום עמידת הניידת, יש עיקול בכביש, הגורם לאיבוד קשר עין והשיב כי לא איבד קשר עין עם רכב הנאשם וכאשר נסע במקביל אליו, זיהה את הרכב וכן, הוסיף, כי בכביש היו רק שני כלי רכב - רכב הנאשם ורכב מסחרי.

העד נשאל מדוע לא נעזר באתר, כנדרש ב-נ/2 והשיב, כי מפקדו אישר לעבוד ללא אתר, הנדרש רק כדי למנוע סיכון מהשוטר האוכף.

עוד נשאל העד, ביחס ל-נ/2, לפיו, יש לבצע אכיפה רק כאשר הרכב הנמדד, בודד בקטע המדידה והשיב, כי טענה זו נכונה לממל"ז הישן.



העד נשאל אם ייתכן שהרכב המסחרי שנסע אותה עת במקום, היה בזווית, כפי ששרטט הסנגור ב-1/נ, באופן החוסם את שדה הראיה שלו לעבר רכב הנאשם והשיב כי אין זה אפשרי, שכן אזי, היה הרכב המסחרי חוסם ומונע את האפשרות למדוד את רכב הנאשם. עוד מסר העד, כי כיוון שציין, שלא היו כלי רכב לפני רכב הנאשם, הרי שהרכב המסחרי, נסע אחריו, בנתיב הימני.

העד נשאל והשיב כי הדליק את האורות המהבהבים של הניידת, כאשר רכב הנאשם היה במקביל אליו וכי אינו יודע לומר, היכן היה הרכב המסחרי, בשלב זה.

העד נשאל לגבי מצב התנועה בכביש, במהלך נסיעתו אחרי רכב הנאשם והשיב, כי אינו יודע, אבל הביט לעבר רכב הנאשם, על מנת שלא לאבד קשר עין עמו.

העד נחקר והשיב כי בדק, בתחילת המשמרתומצא, כי תמרוך 426, מוצב בכניסה לכביש 20, מכיוון כביש 2 לדרום וגם לבאים ממזרח, מכביש 5 או ממחלף שבעת הכוכבים.

העד נשאל והשיב כי לא חזר לבדוק את התמרורים, במהלך או בסיום המשמרת.

העד נשאל לגבי הבדיקות שביצע, לפני תחילת האכיפה, כמפורט בעמודים 11-12 לפרוטוקול וחזר על כך, שהבדיקות היו תקינות ובוצעו כנדרש.

בסיכומיה, טענה המאשימה כי הוכחה תקינותו של מכשיר הממל"ז, כעולה ממסמכי המעבדה והבדיקות שערך העד, שתיעד את נסיבות ביצוע העבירה במפורט והפעיל את הממל"ז באופן מקצועי וכנדרש. עוד טענה המאשימה, כי הנאשם בחר שלא להעיד להגנתו, קשר עצמו לביצוע העבירה בתגובתו הראשונית במועד רישום הדו"ח וכן, בחר שלא העיד את הנוסעת שהייתה עמו ברכב, כעדת הגנה.

פרשת ההגנה

הנאשם ויתר על זכותו להעיד להגנתו.

מטעם ההגנה, הוגשו המסמכים הבאים: סקיצה שערך הסנגור, שסומנה 1/נ, נוהל הפעלת ממל"ז, שסומן 2/נ ונספח לנוהל, שסומן 3/נ.

בסיכומיו, טען הסנגור, כי ההפעלה של מכשיר הממל"ז, לא עמדה בכמה מהפרמטרים הנדרשים:

1. רכב הנאשם לא היה בודד בכביש - לעניין זה, הפנה הסנגור ל-3/נ, עמוד 53 ומנגד, ל-1/ת ולחקירתו הנגדית של עד התביעה, מהם עולה כי, היה רכב נוסף, מסחרי, שנסע בנתיב השני מימין, בכיוון נסיעת רכב הנאשם, אותו לא ידע העד למקם, בעת ביצוע האכיפה כנגד רכב הנאשם.

2. לא נשמר קשר עין עם רכב הנאשם

3. לא נעשה שימוש בשוטר נוסף כאתת



4. לא נבדקו תמרוי 426 בעת האכיפה

5. לא הוגש יומן הפעלה

דין והכרעה

לאחר שבחנתי גרסאות הצדדים, הראיות שהוגשו מטעמם ושמעתי עדויותיהם, השתכנעתי במידה הנדרשת במשפט פלילי כי הנאשם עבר את העבירה המיוחסת לו בכתב האישום וזאת מהנימוקים הבאים ובהתייחס לטענות ההגנה, כפי שיפורט להלן -

אמינות המכשיר

בנוגע לטענה כנגד אמינות המכשיר, שהעלה הסנגור במועד ההקראה בלבד, אני קובעת כי מדובר בטענה שנזנחה על ידי ההגנה, אשר לא התייחסה אליה בשום שלב, לרבות לא בסיכומיה, אך למעלה מן הצורך, הרי שבע"פ 5345/90 בראונשטיין נגד מדינת ישראל, פסק הדין המנחה לעניין שימוש במכשירי אכיפה, קבע בית המשפט העליון: "הוכחת עבירה, המתבססת על הפעלתו של מכשיר אלקטרוני, מטבע ברייתה מחייבת את התביעה להוכיח, כחלק בלתי נפרד ממערכת ראיותיה, כמה נתוני יסוד. לא די לה לתביעה בהוכחת העובדה הסתמית שהצג של המכשיר הראה מהירות פלונית. היא חייבת להוכיח, כי מה שהראה הצג אכן מבטא את המהירות הנכונה של רכבו של הנאשם, שכן מכשיר בלתי מכוון או חוסר מיומנות של המפעיל או הפעלה בלתי נכונה של המכשיר יכול שיתנו תוצאה שונה מן המהירות האמיתית של הרכב. מכאן, שחייבת התביעה להוכיח כי המכשיר היה תקין, כי המפעיל היה מיומן וכי תנאי המקום היו כאלה שבהם התוצאה המופיעה על הצג אכן מבטאת את המהירות הנכונה של הרכב הנבדק". באשר למיומנות המפעיל, נקבע: "על התביעה להוכיח, כי המכשיר הופעל על-ידי שוטר מיומן. זוהי כמובן שאלה של הערכה, שעל השופט להחליט בה. לפיכך די לה לתביעה שתראה, מה הם פרטי הכשרתו וניסיונו של המפעיל".

בנוגע למכשיר ממל"ז, נקבע בפסיקה כי מדובר במכשיר אמין ומדויק, שיש בו כדי לבסס הרשעה, כאמור בע"פ 4682/01 לוי ועטיה נ' מדינת ישראל: "אני סבור כי הפסיקה שאזכרתי, ובעיקר הניסויים הרבים שנערכו בממל"ז, מחייבים את המסקנה כי התוצאות שמפיק המכשיר עונות על מידת ההוכחה הנדרשת בפלילים, ומכאן הצעתי לחברותיי לקבוע כי הממל"ז הינו מכשיר מדידה אמין ומדויק בכפוף להפעלתו על-ידי מפעיל מיומן, על-פי הנחיות היצרן, ולאחר ביצוען של הבדיקות השגרתיות בטרם ההפעלה. בהתקיים כל אלה הנתונים שמפיק הממל"ז על מהירותו של רכב מטרה כשרים להתקבל ולשמש כראיה בבית-המשפט, וניתן לבסס עליהם את הרשעתו של נאשם גם אם אותם נתונים הם ראיה יחידה נגדו, ובלבד שהמדידה בוצעה על-פי הנחיות אלו:

(א) בטווחים שמעל 300 מטרים יופעל הממל"ז מעל חצובה בלבד.

(ב) בטווחים שמעל 300 מטרים ישתמש המפעיל בעדשה מגדילה ומקרבת.



(ג) כאמור בפסקה 18 של פסק-הדין, מכל תוצאת מהירות הנמדדת על-ידי הממל"ז יופחתו 5 קמ"ש בגין סטיית הדיוק של המכשיר".

וראה לעניין זה גם **רע"פ 7618/12 בלאט נ' מדינת ישראל, רע"פ 1056/13 ויינברג נגד מדינת ישראל** ועוד.

בעניינו, אין מדובר במכשיר הממל"ז שנדון באותם פסקי דין שצוינו לעיל, LTI 20-20, אלא בדגם חדיש יותר, שהוכנס לשימוש על ידי משטרת ישראל, בשנת 2011, UltraLyte 20-20, הפועל אף הוא

באמצעות שימוש בקרני לייזר וזאת כעולה משמו ותוארו של המכשיר, ללא צורך בכל מידע נוסף. בעניין לוי ועטיה לעיל, נקבע כי עקרון המדעי לפיו עובד מד מהירות לייזר, הנו כדלקמן: **"פעולת הממל"ז מתבססת על ההנחה כי מהירות האור באוויר קבועה, לפיכך שיגור פעימות של קרני לייזר לעבר רכב המטרה (להלן - פולסים) ומדידת זמן מעופם לרכב וחזרתם ממנו מאפשרים לקבוע את המרחק מהמכשיר אל הרכב על-פי הנוסחה: מרחק = זמן×מהירות. מדידת המרחק לרכב המטרה בעקבות שני פולסים בהפרש זמן ידוע מאפשרת לקבוע את המרחק שעבר הרכב, ובעזרת נתון זה ורכיב הזמן ניתן להוסיף ולקבוע את מהירות תנועתו של רכב. לכאורה, היה די בשני פולסים לצורך קביעת המהירות, אולם עקב החשש מטעויות משגר המכשיר 43 פולסים בפרק זמן של כשליש השנייה, והמהירות שהמכשיר מציג היא המהירות הממוצעת המתקבלת מכלל המדידות".**

עוד נאמר בעניין לוי ועטיה לעיל: **"כאן המקום להדגיש כי העיקרון המדעי העומד בבסיס פעולתו של הממל"ז (טכנולוגיית לייזר לצורך מדידת מרחק ומהירות), הוא עיקרון ידוע ומקובל בקהילה המדעית זה מכבר, והוא אינו עומד כלל לדין ולהכרעה בערעורים אלה, הואיל וההגנה והמומחה מטעמה לא חלקו על נכונותו. מכאן התוצאה שמה שעומד לבחינה הוא יישומו של אותו עיקרון בממל"ז".**

לטעמי, העובדה כי מדובר בדגם חדיש יותר של מכשיר הממל"ז, אין בה כדי לשנות מחזקת האמינות שנקבעה לגבי פפסיקה, שכן המהות והעיקרון המדעי, נותרו ללא שינוי, גם בדגם החדש, העושה אף הוא שימוש בקרני לייזר לצורך מדידת מהירות ומשנקבע בעניין לוי ועטיה לעיל, כי מדובר בעקרון מדעי ידוע ומקובל ובהמשך, נקבע כי מכשיר הממל"ז מיישם את אותו עקרון מדעי באופן אמין, שיש בו כדי לבסס הרשעה כראיה יחידה, הרי שחזקה זו עומדת גם למכשיר שבנדון, UltraLyte LTI 20-20.

נוסף על כל האמור לעיל, הרי שבנוהל הבטיחות נאמר: **"אגף התנועה הכניס לשימוש ממל"ז מסוג UltraLyte LTI 20-20, כשהמאפיין העיקרי בינו לבין ממל"ז ה-LTI הישן, הוא דרך אספקת הכוח למכשיר, כשבממל"ז ה-UltraLyte LTI 20-20, אספקת החשמל הנה מסוללות הנמצאות בידית המכשיר - דבר המייתר את הצורך להתחבר למקור כוח נייח/קבוע, כגון ניידת, אופנוע או סוללה מסורבלת".**

לפיכך, אני קובעת כי על מכשיר ממל"ז UltraLyte LTI 20-20, חלה חזקת האמינות שנקבעה בפסיקה לגבי מכשיר הממל"ז LTI 20-20.

תקינות המכשיר



ההגנה כפרה תחילה בתקינות המכשיר, אך בדיון ההוכחות, הסכים הסנגור להגשת מסמכי המעבדה, לעניין בדיקה תקופתית וכרטיס המכשיר ויש בכך משום הסכמה, למעשה, כי המכשיר היה תקין בעת העבירה והאכיפה.

לעניין תקינות הבדיקות העצמיות, נקבע ברע"פ 4150/15 בר כוכבא נגד מדינת ישראל:

"ועוד אוסיף, כי אין בידי לקבל את ההבחנה המוצעת על-ידי המבקש בין סימון "V", המעיד, לשיטתו, על כי בדיקת תקינות הממל"ז בוצעה (מבלי להתייחס לתוצאת הבדיקה), לבין רישום המילה "תקין", המעיד על תקינותה של בדיקה זו. סבורני, כי פרשנות זו לסימון "V" שעשה מפעיל המכשיר, אינה מתקבלת על הדעת, והפרשנות הסבירה היחידה היא, כי מפעיל המכשיר יסמן "V" רק לאחר שהתקבלה תוצאה תקינה בבדיקת המכשיר".

החלטה זו אושרה גם ברע"פ 6662/16 כהן נגד מדינת ישראל, בו נאמר:

"טענתו העיקרית של המבקש, כאמור, היא שלא היה ניתן להגיע למסקנה אודות תקינות המכשיר עקב חוסר ראיות. בניגוד לעמדתו, נחה דעתי כי בצדק קבעו הערכאות הקודמות כי המכשיר היה תקין. ודוק, הן בית המשפט לתעבורה והן בית המשפט המחוזי בחנו בקפידה את עדות השוטר ואת המסמך שעל גביו סימן את תוצאות בדיקת תקינות המכשיר, והגיעו למסקנה חד משמעית כי סימון ה"וי" על ידי השוטר נערך לאחר שהמכשיר נבדק ונמצא תקין. כן ציינו הערכאות הקודמות כי המבקש לא הצליח להפריך את תקינות המכשיר ולא הציג כל ראיה לאי-תקינותו בשעת ההפעלה. לא זו אף זו, הרי שברע"פ 4150/15 בית משפט זה קבע כי: "הפרשנות הסבירה היחידה היא, כי מפעיל המכשיר יסמן "V" רק לאחר שהתקבלה תוצאה תקינה בבדיקת המכשיר", וחרף טענותיו של המבקש, לא מצאתי כל פגם באופן שבו הסתמכה הערכאה הדיונית על פסיקה זו".

מן האמור לעיל, עולה כי מקום בו מפעיל ממל"ז סימן V או רשם "תקין", בהקשר לבדיקות שערך למכשיר, חזקה כי תוצאות הבדיקות היו תקינות והמכשיר היה תקין ובמקרה שבפני, לא עלה בידי ההגנה לסתור חזקה זו ולא הוצגה כל ראיה לאי תקינות המכשיר, במועד האכיפה.

טענת הסנגור, במהלך חקירתו הנגדית של העד, לגבי היות עמדת הבדיקה, לעניין בדיקת התיאום, פסולה לשימוש, לא נתמכו בראיה כלשהי ולכן, לא יינתן לה כל משקל.

בנוגע לטענת ההגנה, לפיה, העד לא בדק בעצמו את העמדה שנקבעה לבדיקת מרחק ואם אכן מדובר ב-60 מטרים, הרי שלעניין זה, די לי בעדות עד התביעה, לפיה מדובר בעמדה קבועה, המסומנת על ידי פס ברזל, בה נעשה שימוש תדיר על ידי שוטרי יחידתו ואין מקום לצפות כי כל שוטר, העושה שימוש במכשיר ממל"ז, ימדוד מחדש את המרחק לפיו נקבעה העמדה. ההגנה לא הביאה ולו ראשית ראיה, לכך שהעמדה לא נקבעה במרחק של 60 מטרים, כנדרש ואם סבר הסנגור כי נפלה טעות במדידה, יכול היה לבקש להציג ראיה מטעמו לעניין זה.



מיומנות המפעיל

עד התביעה הוכשר והוסמך להפעלת מכשיר הממל"ז שבנדון, כעולה מתעודת המפעיל שהציג בתחילת עדותו. העד תיעד באופן מפורט את נסיבות ביצוע העבירה, תוך התייחסות לכל רכיביה ולעובדות הרלוונטיות לאישום. התרשמתי כי מכשיר הממל"ז הופעל על ידו במיומנות ובהתאם לנוהלי ההפעלה, שכן, העד ביצע את כל הבדיקות שנקבעו בנוהל ובפסיקה (בדיקה עצמית, בדיקת תצוגה, בדיקת תיאום ובדיקת כיול) וזאת באופן מדויק, הן בתחילת משמרתו והן בסופה ותיעד זאת כנדרש, ב-ת/1.

אופן ההפעלה

לאחר שקבעתי את אמינות ותקינות המכשיר שבנדון ואת מיומנות העד, יש לבחון אם הפעלתו נעשתה על פי הנהלים הקבועים ואחר שבחנתי את מכלול ראיות המאשימה, הרי שלטעמי, לא נפל כל פגם באופן הפעלת מכשיר הממל"ז וזאת מהנימוקים הבאים:

1. העד ציין כי היה רכב מסחרי, שנסע בכיוון נסיעת הנאשם ובנתיב השני מימין, כאשר רכב הנאשם היה בנתיב השלישי מימין. העד ציין כי לא היה כל רכב לפני רכב הנאשם ובחקירתו הנגדית, עמד על כך, שאף אם לא ציין זאת מפורשות, הרי שהרכב המסחרי, היה מאחורי רכב הנאשם - ראה עמוד 9 לפרוטוקול, שורות 1-3. העד הוסיף, כי ברגע שרכב הנאשם הגיע במקביל אליו, הוא זיהה אותו, הדליק את אורות הניידת והחל בנסיעה אחרי הרכב, תוך שהוא מבחין ברכב בולם ועובר נתיב. עוד ציין העד, כי הנאשם נהג ברכב פרטי, מסוג אלפא רומיאו ואילו הרכב הנוסף היה, כפי שציין, רכב מסחרי. העד עמד על כך שבקטע המדידה, היו רק רכב הנאשם והרכב המסחרי האמור ודבק בגרסתו, לפיה, הרכב שנמדד, היה רכב הנאשם.

גרסת העד עשתה עלי רושם אמין.

בנוגע ל-3/נ, הרי שמטרתו של נוהל זה, הנה "**קביעת כללים לעצירת רכב ע"י סייר תנועה, להצבת אמצעי אכיפה ואופן העמדת ניידת באכיפה ולהבטחת ביטחונם ובריאותם של השוטרים, הנהגים ועוברי הדרך הנוספים**". מכך אנו למדים, כי אין מדובר בנוהל, המתייחס לגופה של אכיפה באמצעות מכשור, אלא קובע נהלי בטיחות, לרבות בעמוד 53, אליו הפנה הסנגור, כאשר סעיף 6 קובע בזו הלשון: "**רכב יעצר** (ההדגשה שלי ש.ק.), **רק אם הוא בודד, הכוונה...**". דהיינו, אין כל התייחסות לאופן ביצוע האכיפה כנגד הרכב ומדידתו באמצעות הממל"ז, אלא לאופן עצירתו בלבד, מתוך רצון לשמור על בטיחות הנהגים והשוטרים.

2. העד ציין כי לאחר המדידה, המתין עד שרכב הנאשם הגיע במקביל לניידת המשטרה, זיהה את הרכב, הדליק את אורות הניידת והחל בנסיעה אחרי הרכב. העד תיעד שמירת קשר עין עם הרכב עד לעצירתו ובחקירתו הנגדית, עמד על כך שלא איבד קשר עין עם הרכב וזיהה אותו בוודאות, מהלך האכיפה, במהלך הנסיעה אחריו ולאחר עצירתו. טענת ההגנה בסיכומיה, כי "קיימת אפשרות ממשית כי נותק קשר עין", נסתרה לטעמי, בראיות המאשימה ועדות עד התביעה.

מקובלת עלי טענת העד, כי לא יכול היה לתעד את פרטי רכב הנאשם, עד לאחר עצירתו ודי בכך שווידא כי זהו הרכב הנאכף, כמפורט לעיל.



3. ב-נ/2, נוהל הפעלת ממל"ז, נקבע בעמוד 6, סעיף ד', כי "אכיפה באמצעות הממל"ז, יכולה להיעשות באופנים הבאים: 1. ע"י מפעיל בודד. 2. ע"י צוות הכולל מפעיל ואתת". מכאן, כי טענת ההגנה, לפיה עד התביעה חרג מהנוהל, אין לה על מה לסמוך. ההגנה בחרה להסתמך על הקבוע ב-נ/3, שכפי שצינתי לעיל, עוסק בנהלי בטיחות ולא בעקרונות אכיפה ואילו נ/2, עוסק ספציפית, באכיפה באמצעות מכשיר ממל"ז.

עוד אציין, כי אין זה סביר בעיני להעמיד שוטר עם פנס, בדרך מהירה, על מנת לעצור רכב שנוסע במהירות המיוחסת לנאשם והדרך של זיהוי רכב עבריו ונסיעה אחריו, באמצעות נידת משטרה, הנה דרך בטיחותית והגיונית בהרבה.

4. העד ציין ב-ת/1 וכן במהלך עדותו וחקירתו הנגדית, כי בתחילת המשמרת, בדק את התמרורים בכניסה לכביש 20, ממספר דרכי גישה ועדותו זו אמינה עלי. אני דוחה טענת ההגנה, לפיה היה על העד לציין במדויק את שעת הבדיקה או לשוב ולבדוק את התמרורים, במהלך המשמרת ולפני האכיפה כנגד רכב הנאשם. מדובר בטענות בלתי סבירות בעליל.

לעניין זה, נאמר בע"פ 6541/02 אלי נ' מדינת ישראל:

"...לא נדרשת הוכחת תמרור של כל הכניסות, ודי לה לתביעה שתוכיח כי באחת הכניסות הוצבו תמרורים כנדרש. משהוצבו התמרורים באחת הכניסות קמה הנסיבה והושלם הרכיב העובדתי של העבירה... לצורך הוכחת היסודות העובדתיים של העבירה, התביעה אינה נדרשת להוכיח הצבת תמרורים בכל הכניסות, ודי לה שתוכיח הצבה כנ"ל בכניסה אחת. אם תעשה כן, יעבור הנטל לנאשם לשלול רשלנות ולהוכיח כי עשה הכל כדי למנוע את העבירה. אם הנאשם יטען, שבכניסה דרכה נכנס לעיר לא הוצב תמרור, תוכל התביעה, להביא ראיות הזמה. אולם, גם במקרה כזה היא לא תידרש להוכיח קיומם של תמרורים בכל הכניסות לעיר".

5. אין כל דרישה להגיש יומן הפעלה כחלק מראיות המאשימה ואם סבר הסנגור, כי יש במסמך זה משום חשיבות לעניינו של הנאשם, יכול היה לבקש אותו מהמאשימה ולעשות בו שימוש, על פי שיקול דעתו. כל שנקבע ב-נ/2, הוא שיש לנהל יומן כאמור, בלשכת התנועה.

מכל האמור לעיל, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה כי מכשיר הממל"ז הופעל על פי דרישות הנוהל המשטרתי והאכיפה, בוצעה כדין.

עוד טען הסנגור, כי אם אכן מדובר במכשיר הפועל על עקרון זהה למכשיר הממל"ז הישן, הרי שגם כעת, ניתן לאכוף רק כאשר הרכב בודד בכביש, כפי שנקבע בנוהל ההפעלה של הממל"ז הישן.

לא אוכל לקבל טענה זו. למאשימה הפרורגטיבה לקבוע את נהלי עבודתה ולהתאימם למכשירי האכיפה השונים ולהתקדמות הטכנולוגית והעובדה כי העיקרון המדעי זהה, אינה מאיינת את האפשרות לשנות את נוהל האכיפה, על פי שיקול דעתם של הגורמים המקצועיים.



עוד טען הסנגור, כי השוטר הנוסף שהיה עם עד התביעה, ערך מזכר, ריק מתוכן, למעשה ולא ציין כל פרט שיש בו כדי לתמוך בגרסת המאשימה.

לעניין זה, הרי שההלכה קובעת, כי המאשימה אינה נדרשת להביא את "הראיה המקסימלית", להוכחת אשמתו של נאשם ודי לה ב"ראיה מספקת", לעניין זה, ראה **ע"פ 11331/03 קיס נגד מדינת ישראל:**

"...הדין הוא שדי בראיה 'מספקת', ואין כלל המחייב את התביעה להציג את הראיה 'המקסימלית' שניתן להשיג" (ע"פ 804/95 גרינברג נ' מדינת ישראל [23], בעמ' 208; ראו גם ע"פ 8002/99 בכר נ' מדינת ישראל [24], בעמ' 143-144).

כמפורט לעיל, המאשימה הציגה ראיות שיש בהן כדי להביא להרשעת הנאשם, ללא צורך בראיות נוספות.

נוסף על כל האמור לעיל, הנאשם בחר שלא להעיד להגנתו ויש בכך משום חיזוק לראיות המאשימה וכן, לא העיד להגנתו את הנוסעת שהייתה עמו ברכב והימנעות זו, תיזקף אף היא לחובתו.

אדגיש, כי גרסת ההגנה, לעניין הרכב הנוסף, מיקומו, מצב התנועה ושמירה על קשר עין, יכולה הייתה להסתייע בעדות הנאשם ו/או הנוסעת ברכב ואם בחרו שניהם שלא להעיד, הרי שטעמיהם עמם.

תגובתו הראשונית והספונטנית של הנאשם, הייתה, בין היתר, כי הוא מודע לכך שנסע במהירות גבוהה וכן, שסבר כי מותר לנסוע במקום 110 קמ"ש.

בסיפא לסיכומיו, התייחס הסנגור למספר פסקי דין, אך לא צירף אותם. די בכך, כדי לבטל את הצורך להידרש להם בהכרעת הדין, אך למרות זאת, אתייחס אליהם בקצרה:

1926-02-17 - הנאשם זוכה מהטעם שעד התביעה ציין מאפיין בולט של הרכב הנאכף והנאשם העלה ספק סביר, בנוגע לקיומו של מאפיין זה ברכבו ואף שהתייחסתי לכך, שהעד לא נעזר באתת במהלך ההפעלה, לא בשל כך, זוכה הנאשם.

31267/09 - מדובר בתיק שעסק, ככל הנראה במכשיר הממל"ז הישן, לגביו היו דרישות הפעלה שונות.

4985-10-11 - הנאשם טען, במועד רישום הדו"ח, טענות מפורטות כנגד אופן האכיפה וקיומו של רכב דו גלגלי נוסף, בקו הראיה של העד ועד התביעה בחר שלא להתייחס אליהן, לא לאשרן ולא לסתורן ומהטעם הזה בלבד, זוכה הנאשם.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כאמור, כי הנאשם עבר עבירה כמיוחס לו בכתב האישום שבנדון.

ניתנה היום, כ"ה אדר תשע"ח, 12 מרץ 2018, במעמד הצדדים